

A Prelátus levele (2017. június 4.)

Szoros egységben élő családok, amelyek segítenek más családoknak, és ők maguk is elfogadják a segítséget. E levelében a Prelátus néhány javaslatot fogalmaz meg arra vonatkozóan, hogy miként lehetne jobban gondoskodni a családról, amelynek ölén születik meg a szeretet.

2017.06.05.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Amint arra a közelmúltban lezajlott általános kongresszus emlékeztetett[1], az utóbbi évtizedekben a család kiemelt helyet foglal el az Egyház és ennek folytán a Prelatúra prioritásai között. E levélben szeretnék ismét röviden kitérni a családok körében folytatott, igen sürgős és szükséges apostolkodásra.

Világosan látható, hogy napjainkban sokan csak egy modellnek tartják a sok közül, vagy akár elavult elképzelésként meg is kérdőjelezik azt, ami valójában a férfi és a nő egységének Isten által elrendelt formája. Mégis reménynek kell eltöltenie minket, hiszen a család igazságának fényét Isten beleírta az ember szívébe, és ezért a viharok közepette az mindig érvényre jut és érvényre fog jutni.

Minden család a benne rejlő lendülettel és az egységre való

törekvéssel „ismét a férfi és a nő Istennel való szövetségére bízva a világ irányítását.”[2] Erre gondolva eszembe jutnak Szent Josemaría szavai: „A keresztények küldetése: a rosszat a jó túláradásával elnyomni! Sem az nem elegendő, hogy csak megbélyegezzük a rosszat, sem az, hogy a tagadás sáncai mögé húzódunk. – Arról van szó, hogy igent mondjunk arra, ami igaz és helyes, hogy fiatalos bizakodás, öröm és béke legyen bennünk.

Mindenkihez megértéssel akarunk közeledni: azokhoz, akik követik Krisztust, azokhoz, akik elhagyták és azokhoz, akik még nem ismerik. – Persze a megértés nem jelenti sem az elveink feladását, sem közömbösséget, hanem aktív magatartást.”[3] Ne veszítsük el a derűt és az erőt azáltal, hogy panaszkodunk a számos családot és magát a család intézményét sújtó nehézségek láttán. Igyekezzünk határozottan és szakszerűen

megvédeni és támogatni a keresztény családot, hiszen az nemcsak a miénk, hanem Istené, és az utánunk következő valamennyi nemzedék kincse.

A család és a házasság út az életszentségre. „Mosolyogsz, mert azt mondom neked, hogy »hivatásod van a házasság életre«? Pedig igenis van.”^[4] Hívás az életszentségre, amely maga a boldogság. A család az a hely, ahol a szeretet születik; a legelső hely, ahol az életünkben megjelenik Isten szeretete, mindazon túl, amit megtehetünk vagy elkerülhetünk: „Azért szeretjük (az Istent), mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19). Az apaság és az anyaság elárulja, kik vagyunk, mindannyian: Isten ajándéka, a Szeretet gyümölcse. Azon számtalan nehézség közepette, amely a családok életében felmerülhet, az a tudat, hogy mind mi, mind a többiek Isten ajándéka vagyunk, arra indít, hogy jobban szeressük őket. És a

társadalom mindig ezt a feltétel nélküli szeretetet igényli.

A korábbi időkhez képest ma nagyobb mértékben érezzük – minden szinten –, hogy sürgős segítséget kell nyújtani a nagyobb nehézségekkel küzdő családoknak. Az ember nem úgy születik, hogy már tudja, hogyan lehet jó apa vagy anya, férj vagy feleség: képzésre van szüksége e téren, és arra, hogy segítsen más házaspárok és szülők képzésében. Családok kellenek, amelyek más családoknak segítenek! A családi életből merített tapasztalat lehetővé teszi, hogy hatékonyan részt tudjanak venni a *tudatlanok tanítását* célzó irgalmassági cselekedet végtelen területén folyó munkában. Nem „előadásokat tartva”, hanem természetes módon, mekkora tere nyílik a cselekvésnek a jegyesek házasságra való jó felkészítése, a fiatal házasok útjának figyelemmel kísérése vagy a nehéz

pillanatokat átélő családok támogatása terén! Ráadásul olykor előfordulhat, hogy a nehézségekkel küzdő családok közületek kerülnek ki; ekkor jön el az ideje annak, hogy kitárjátok a szíveteket, és elfogadjátok a segítséget, ugyanolyan egyszerűen, mint ahogy korábban ti támogattatok másokat.

Gondolkodjatok el nagylelkűen arról is, miként lehetne segíteni azoknak, akik úgynevezett rendezetlen családi állapotban élnek. Ferenc pápa újból megerősítette, hogy az Egyház tanítása nem változik^[5], ugyanakkor sürgetően arra buzdít, hogy törődjünk jobban ezekkel a testvéreinkkel, akiket közelebbről kell elkísérnünk, befogadóan és megértéssel, ily módon megkönnyítve számukra, hogy Isten kegyelmével megoldást találjanak e helyzetekre.

FigyeljeteK csak Jézus párbeszédére a szamariai asszonnyal (vö. *Jn* 4,1–45). Ez az asszony, bár messze volt Istentől, tudta nélkül elkezdett imádkozni Hozzá: szóba elegyedett Istennel, aki elébe ment e találkozásnak, és apró lépésenként vezette, míg valódi fényében meg nem világította a történetét. A szamariai asszonynak nem egyedül kell szembenéznie a sérülésével: Isten szeretettel teli tekintete szegeződik rá, aki „a minden vigasztalás Istene. Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban” (2Kor 1,3–4). Isten arra hív minket, hogy – kicsinységünk és személyes nyomorúságunk ellenére – minden ilyen helyzetben lévő emberhez eljuttassuk az Ő közelségét és vigasztalását.

Mindenesetre arra kell törekednünk, hogy *hamarabb elérjük őket*: „Megtanulni szeretni valakit nem megy magától (...). Valójában

mindenki a születésétől kezdve
készül a házasságra.”[6]

Emlékeztetek rá benneteket, hogy a
fiatalokkal folytatott apostoli munka
keretében beszélni kell velük az
apostoli cölibátus szépségéről és a
keresztény család alapítására
irányuló hivatásról, kreatív módon
kitérve a jegyesség és a házasság
különböző szempontjaira:[7]

családok tanúságtétele,
egyedülállóknak szóló kurzusok,
konferenciák, vetítések, előadások,
az iskolákban a szülők számára
szervezett tevékenységek, a
plébániák munkájában való
részvétel, vagy olyan szórakozási
formák előmozdítása révén, amelyek
segítségével egymásra találhatnak
leendő keresztény házastársak stb.

Mindazok, akik közvetlenebb módon
foglalkoztok a képzéssel, gondolatok
arra, hogy minden egyes család
helyzetének javítása sokszoros
pozitív hatást fejt ki a

társadalomban. A keresztény családok vonzó példája „ragadós”: „Tanúságtételükkel és szavaikkal a családok Jézusról beszélnek a többieknek, továbbadják a hitet, felébresztik az Isten iránti vágyat, és megmutatják az Evangélium szépségét.”[8]

Bízzuk a Szentlélek csendes és gyümölcsöző működésére ezt a derűvel teli és hatalmas családi feladatot. Minden szeretetével megáld benneteket

Atyátok,

Róma, 2017. június 4., Pünkösöd

.....

[1] Vö. Lelkipásztori levél, 2017. február 14., 21. és 31. pont.

[2] Ferenc: Audiencia, 2015. szeptember 2.

[3] Szent Josemaría: *Barázda*, 864.

[4] Szent Josemaría: *Út*, 27.

[5] Vö. Ferenc: *Amoris laetitia* kezdetű apostoli buzdítás (2016. március 19.), 300.

[6] Ferenc: *Amoris laetitia*, 208.

[7] Vö. Lelkipásztori levél, 2017. február 14., 25. pont.

[8] Ferenc: *Amoris laetitia*, 184.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-levele-2017-junius-4/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-levele-2017-junius-4/)
(2025.08.08.)